

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Tomáše Langáška, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupený JUDr. Monikou Čírtkovou, advokátkou, sídlem Politických vězňů 44, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, sídlem Zborovská 11, Praha 5, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. října 2021 č. j. 061307/2021/KUSK-OLPPS/KLU, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. května 2023 č. j. 55 A 69/2021-34

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Projednávaná věc se týká námitek řidiče proti provedenému záznamu bodů podle § 123f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a vztahu záznamu dvanácti bodů podle tohoto zákona a trestu zákazu činnosti spočívajícímu v řízení všech motorových vozidel podle zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „zákaz řízení“).

[2] Městský úřad Kutná Hora (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 23. dubna 2021 č. j. MKH/052389/2021 podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu zamítl námitky žalobce proti záznamu bodů v registru řidičů a potvrdil záznam dvanácti bodů v jeho bodovém hodnocení. Za tím účelem si městský úřad vyžádal rozsudek Okresního

soudu v Kutné Hoře ze dne 31. července 2013 č. j. 14 T 68/2013-155, který nabyl právní moci dne 1. října 2013, a to ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 1. října 2013 sp. zn. 10 To 339/2013; trestní soud jím uložil žalobci zákaz řízení na šest let. Dále si vyžádal oznámení o uložení pokuty příkazem na místě ze dne 15. června 2020 spolu s kopií příkazového bloku ze dne 14. června 2020 č. C 1394255 a trestní příkaz Okresního soudu v Kutné Hoře č. j. 2 T 1/2021-59 ze dne 7. ledna 2021, který nabyl právní moci 21. ledna 2021 a jímž trestní soud uložil žalobci zákaz řízení na osmnáct měsíců. Na základě těchto podkladů bylo žalobci zaznamenáno sedm, dva a dalších sedm bodů, takže k 21. lednu 2021 dosáhl v bodovém hodnocení maximálního možného počtu dvanácti bodů. Žalovaný rozhodnutím označeným v návěti zamítl žalobcovo odvolání a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

[3] Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) žalobu proti rozhodnutí žalovaného jako nedůvodnou zamítl. Podle krajského soudu správní orgány postupovaly správně, pokud se zaměřily pouze na to, zda byly žalobci body do evidence zapsány na základě způsobilých rozhodnutí a zda mu byl započten odpovídající počet bodů. Zároveň nelze analogicky užít trestněprávní úpravu zahlazení odsouzení, neboť zákon o silničním provozu obsahuje v § 123e speciální úpravu „zahlazení“ v podobě odečítání bodů. Nedošlo ani k porušení zásady *ne bis in idem*, protože pozbytí řidičského oprávnění při dosažení dvanácti bodů je sankcí *sui generis* za speciální recidivu se samostatnou skutkovou podstatou. Není tedy dána totožnost skutku a nejde o trest za původní protispolečenská jednání. Prvních sedm bodů bylo žalobci dle krajského soudu zaznamenáno v souladu s § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu až k okamžiku právní moci trestního rozsudku dne 1. října 2013. V tomto kontextu není relevantní, že se protiprávního jednání dopustil už v dubnu 2012. Krajský soud dále souhlasil se správními orgány též v tom, že zadržení řidičského průkazu nemá vliv na určení okamžiku pozbytí řidičského oprávnění dle § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu. Lhůta pro podání žádosti o vrácení řidičského oprávnění tedy žalobci nezačala běžet od zadržení řidičského průkazu dne 3. listopadu 2020, ale až od 16. února 2021, kdy pozbyl řidičské oprávnění. Podle § 123d odst. 2 zákona o silničním provozu totiž žalobce nemohl o vrácení řidičského oprávnění požádat dříve, než vykonal trest zákazu řízení, jenž mu uložil Okresní soud v Kutné Hoře trestním příkazem č. j. 2 T 1/2021-59. Krajský soud nevyhověl ani dalším námitkám žalobce, protože jimi brojil proti výslovnému znění zákona o silničním provozu.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítal, že krajský soud nezohlednil, že pravomocné odsouzení již bylo zahlazeno, takže k němu ze zákona nelze přihlížet. Stěžovatel se přitom nedovolává analogie trestněprávního institutu zahlazení odsouzení, ale samotného zahlazení odsouzení, jež plyne z trestního zákoníku. To nelze nahradit institutem odečítání bodů dle § 123e zákona o silničním provozu. Stěžovatel zároveň nemohl pozbytí řidičské oprávnění dne 16. února 2021, protože k danému dni řidičské oprávnění již neměl. Z tohoto důvodu nebylo vůbec možné aplikovat § 123c zákona o silničním provozu.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že po dobu výkonu trestu zákazu řízení ze zákona neběží doba pro odečítání bodů, a proto nemohly být stěžovateli až

pokračování

do vykonání trestu žádné body odečteny. K požadavku žalobce na zohlednění zahlazení odsouzení podle trestního zákoníku žalovaný podotkl, že žalobce zcela pomíjí zákonnou úpravu odečtu bodů a namísto předložení odlišného právního hodnocení vznáší spíše otázky. Žalovaný se ztotožnil se závěry krajského soudu a požádal o přiznání náhrady nákladů za řízení před krajským i Nejvyšším správním soudem.

[6] Stěžovatel reagoval na vyjádření žalovaného replikou, v níž zdůraznil, že jeho námitky směřují primárně proti tomu, že v roce 2021 byly znovu započteny body udělené za skutek, jehož spáchání bylo potrestáno, trest v celém rozsahu vykonán a odsouzení zahlazeno. Dodal, že dle jeho názoru není rozdíl v dopadu zadržení řidičského oprávnění a ztráty řidičského oprávnění.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[8] Jádrem stěžovatelovy argumentace spočívá v tom, že pokud vykonal trest podle trestního zákoníku, hledí se na něj, jako by nebyl odsouzen. Není již proto nadále možné, aby odsouzení v trestním řízení bylo podkladem pro záznam bodů a pozbytí řidičského oprávnění podle zákona o silničním provozu. Jinými slovy namítá, že je dvakrát trestán za totéž, čímž je porušena zásada *ne* či *non bis in idem*.

[9] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. září 2015 č. j. 6 As 114/2014-55, č. 3339/2016 Sb. NSS, dospěl k závěru, že záznam bodů podle zákona o silničním provozu je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), avšak při záznamu bodů nedochází k porušení zásady *ne bis in idem*. Je tomu tak proto, že mezi původním řízením o protiprávním jednání řidiče (přestupku či trestném činu) a záznamem bodů, resp. následným pozbytím řidičského oprávnění při dosažení dvanácti bodů je dostatečně úzké spojení a sankce uložená v navazujícím řízení je přímým a předvídatelným důsledkem původního odsouzení. Pozbytí řidičského oprávnění při dosažení dvanácti bodů je pak nutné vnímat jako sankci *sui generis* za speciální recidivu, která spočívá v opakovaném páchání přestupků či trestných činů na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a má samostatnou skutkovou podstatu uvedenou v § 123c zákona o silničním provozu. Nejde tedy o totožný skutek k dílčím protiprávním jednáním ani o trest za tato původní protispolečenská jednání, a proto nemůže jít o opakovaný postih dle čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě.

[10] Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že ona dostatečně úzká spojitost, na kterou odkazuje rozšířený senát a která vyplývá z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), je podmínkou pro to, aby kombinovaná řízení (trestní a správní či daňové) neporušovala zásadu *ne bis in idem*, resp. aby takovým postupem nedošlo k opakování soudního řízení nebo trestu. Velký senát ESLP v rozsudku ze dne 15. listopadu 2016, *A a B proti Norsku*, č. stížnosti 24130/11 a 29758/11, tedy po vydání citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, shrnul a upřesnil, že spojitost řízení musí být jak věcná, tak časová. Při posouzení věcné spojitosti je zapotřebí zohlednit zejména, zda obě řízení sledují vzájemně se doplňující cíle a týkají se různých aspektů protispolečenského

jednání a zda je kombinace daných řízení předvídatelným důsledkem téhož postihovaného jednání. Časová spojitost pak neznamená, že obě řízení musejí být vedena současně, nýbrž je možné vést řízení postupně, pokud je takový postup odůvodněn zájmy na účinnosti a řádném výkonu spravedlnosti, sleduje různé společenské cíle a nezpůsobuje stěžovateli žádnou nepřiměřenou újmu. Tato kritéria jsou v rozhodovací praxi ESLP stále aktuální (viz např. rozsudek ESLP ze dne 31. srpna 2021, *Galović proti Chorvatsku*, č. stížnosti 45512/11).

[11] Nejvyšší správní soud odkazuje též na svůj rozsudek ze dne 13. prosince 2016 č. j. 6 As 163/2016-39, v němž otázku zásady „ne dvakrát v téže věci“ ve vztahu k bodovému systému a judikatuře ESLP podrobně rozebral v bodech [22] až [26]. Uzavřel přitom, že pro dodržení zásady je podstatné, že „jak záznamy bodů v registru řidičů, tak i pozbytí řidičského oprávnění jsou nevyhnutelným a automatickým důsledkem nabytí právní moci určitého správního rozhodnutí o přestupku. Jsou tedy trestem akcesorickým, spjatým s trestem hlavním.“ Hrozby takového trestu si zároveň musí být obviněný vědom (neznalost zákona neomlouvá) a má možnost mu přizpůsobit svou obranu v jednotlivých řízeních – ať už o přestupku či o trestném činu. Stejně tak je přímým a předvídatelným následkem ztráta řidičského oprávnění v případě dosažení hranice dvanácti bodů.

[12] Podle § 94a odst. 1 písm. zákona o silničním provozu ve znění do 22. května 2021 *držitel řidičského oprávnění pozbývá řidičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí, kterým mu byl soudem uložen trest zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel.*

[13] Podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu se *řidiči motorového vozidla, kterému byl ... soudem uložen trest za trestný čin ..., a ... trestný čin ... spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, zaznamenaná v registru řidičů stanovený počet bodů.* Podle odst. 2 písm. c) *provede záznam příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni nabytí právní moci ... rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, ... a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno ... rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin.*

[14] Podle § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu *příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně nebo elektronickou cestou oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno.*

[15] Podle § 123d odst. 1 zákona o silničním provozu *řidič, který podle § 123c odst. 3 pozbyl řidičské oprávnění, je oprávněn požádat o vrácení řidičského oprávnění nejdříve po uplynutí 1 roku ode dne pozbytí řidičského oprávnění podle § 123c odst. 3. Podle odst. 2 byl-li řidiči za přestupek nebo trestný čin, spáchaný jednáním zařazeným do bodového hodnocení, na základě kterého dosáhl celkového počtu 12 bodů, uložen trest nebo správní trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, je řidič oprávněn požádat o vrácení řidičského oprávnění nejdříve po vykonání trestu nebo správního trestu zákazu činnosti, pokud je uložená doba zákazu činnosti delší než doba podle odstavce 1.*

[16] Podle § 123e odst. 1 odst. a) zákona o silničním provozu se *řidiči, kterému nebyl ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, na jehož základě mu byl v registru řidičů zaznamenán naposled stanovený počet bodů, pravomocně uložen správní trest za přestupek ... nebo trest za*

pokračování

trestný čin, spáchaný jednáním zařazeným do bodového hodnocení po dobu 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, odečtou 4 body z celkového počtu dosažených bodů. Podle odst. 3 doba pro odečítání bodů podle odstavce 1 neběží po dobu výkonu trestu nebo správního trestu zákazu činnosti, spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, nebo po dobu výkonu závazku zdržet se řízení motorových vozidel pro účely podmíněného odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněného zastavení trestního stíhání.

[17] Z uvedených východisek a citované právní úpravy plyne, že argumentace stěžovatele v projednávané věci nemůže být úspěšná. Zahlazení odsouzení ve smyslu trestního zákoníku by bylo ve vztahu k zaznamenaným bodům relevantní pouze tehdy, pokud by body byly uloženy přímo v trestním řízení. Tak tomu ale není – pravomocný odsuzující rozsudek trestního soudu je na základě výslovné zákonné úpravy pouze podkladem pro záznam bodů. Záznam přitom obecní úřad obce s rozšířenou působností provádí ke dni právní moci rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, a to do pěti pracovních dnů ode dne, kdy mu rozhodnutí soud nebo státní zástupce doručí (§ 123b odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu). Záznam bodů coby akcesorický trest ve výše popsaném významu tedy stěžovatel obdržel bezprostředně po svém odsouzení v říjnu 2013, nikoliv až v roce 2021, jak se mylně domnívá.

[18] Záznam tedy byl proveden v úzké časové souvislosti s uložením trestu v původním řízení, ale na základě jiného zákona, jenž obsahuje zcela samostatnou úpravu, jak negativní důsledky protiprávního jednání stěžovatele (řidiče) pro něj samotného plynutím času zaniknou. Konkrétně jde o postup odečítání bodů podle § 123e zákona o silničním provozu, na který odkazoval již krajský soud. Opět nejde o nic nepředvídatelného, nýbrž o konkrétní a jasná pravidla stanovená zákonem, jejichž základní logika spočívá v tom, že pokud se řidič po stanovenou dobu vyvaruje jednání zařazeného do bodového hodnocení, budou mu body postupně odečteny. Zákon o silničním provozu v § 123e odst. 3 též zcela jasně stanoví, že po dobu výkonu trestu zákazu řízení doba pro odečítání bodů neběží. Taková úprava je odůvodněna společenským zájmem na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Tresty za jednotlivé přestupky, či jako v případě stěžovatele za trestný čin, totiž stíhají konkrétní (samostatné) protiprávní jednání a mají spíše represivní účinek. Postupné sbírání bodů oproti tomu působí spíše preventivně na aktivní řidiče a jeho cílem je zamezit, aby opakovaně porušovali vybrané povinnosti stanovené předpisy o provozu na pozemních komunikacích, což plyne přímo z § 123a zákona o silničním provozu. Právní úprava předpokládá, že řidiče bude k dodržování pravidel motivovat to, že pokud je budou opakovaně porušovat, budou ze silničního provozu, byť dočasně, vyřazeni.

[19] Přitom právě okolnost, že trestní právo či správní trestání a bodové hodnocení mají odlišné, byť vzájemně se doplňující cíle (na jedné straně vyvození individuální odpovědnosti za protiprávní a společensky škodlivé jednání a na straně druhé preventivní ochrana bezpečnosti a plynulosti silničního provozu), ospravedlňuje odlišnou právní úpravu toho, jak sankce plynutím času ztratí své negativní dopady.

[20] Uvedené odpovídá též na to, proč k následku spojenému s dosažením dvanácti bodů v podobě pozbytí řidičského oprávnění došlo v případě stěžovatele až v roce 2021, ačkoliv byl za první z trestných činů odsouzen již v roce 2013. Doba pro odečítání bodů mu totiž začala plynout až po vykonání šestiletého trestu zákazu řízení, konkrétně od 2. října 2019,

kdy se opět mohl stát, a následně stal, aktivním řidičem, takže mělo význam, aby na něj systém bodového hodnocení v souladu se zákonnou úpravou začal opět preventivně působit. K odečtení čtyř bodů od zaznamenaných sedmi podle § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu však nedošlo, protože stěžovatel se už 14. června 2020, tedy před uplynutím doby dvanácti měsíců, dopustil dalšího přestupku, za který mu byly zaznamenány dva body. Následoval záznam dalších sedmi bodů za pravomocné odsouzení za trestný čin ke dni 21. ledna 2021, čímž stěžovatel *nasbíral* dvanáct bodů.

[21] Stěžovatel má nicméně pravdu v tom, že řidičské oprávnění nepozbyl 16. února 2021, jak spočetl krajský soud, nýbrž už k okamžiku právní moci trestního příkazu Okresního soudu v Kutné Hoře dne 21. ledna 2021, jak plyne z § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu. K závěru, že pokud soud nebo správní orgán uložil (správní) trest zákazu řízení, pozbývá *vybodovaný* řidič oprávnění ke dni právní moci daného rozhodnutí, ostatně dospěla též komentářová literatura – viz BEZDĚKOVSKÝ, K., NOVOPACKÝ, D. a VETEŠNÍK. *Zákon o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2022, cit. dle ASPI, § 123d. Tato nepřesnost však nemá vliv na zákonnost rozsudku krajského soudu, neboť dále krajský soud správně vyšel z § 123d odst. 2 zákona o silničním provozu, z něhož plyne, že v projednávané věci mohl stěžovatel požádat o vrácení řidičského oprávnění až po výkonu trestu zákazu řízení. Uložená doba zákazu řízení totiž byla delší než jeden rok, který stanoví § 123d odst. 1 zákona o silničním provozu. Konkrétně stěžovateli trestní soud uložil zákaz řízení na osmnáct měsíců a se započtením doby od 3. listopadu 2020 do 21. ledna 2021, kdy mu byl zadržen řidičský průkaz, skončil dle evidenční karty řidiče založené ve správním spisu až 3. května 2022. Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že ze spisu ani z podání stěžovatele neplyne, že by trest z nějakého důvodu vykonal dříve. To, že krajský soud vyšel při stanovení okamžiku pozbytí řidičského oprávnění z doručení oznámení podle § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu, tedy nemá na právní postavení stěžovatele žádný vliv.

[22] Pokud jde o to, že v případě stěžovatele mělo dojít ke dvojímu pozbytí řidičského oprávnění, Nejvyšší správní soud konstatuje, že k ničemu takovému nedošlo. Jak plyne z předchozího odstavce, stěžovatel pozbyl řidičské oprávnění k okamžiku právní moci trestního příkazu, jímž mu soud uložil zákaz řízení. Následný postup městského úřadu, kterým stěžovatele informoval o tom, že zároveň dosáhl dvanácti bodů, tak nemohl vést k tomu, že by stěžovatel pozbyl řidičské oprávnění podruhé. To však nic nemění na tom, že ostatní účinky oznámení podle § 123c odst. 3 ve spojení s § 123d odst. 1 zákona o silničním provozu nastaly, tedy zejména mohla začít plynout roční doba, po kterou stěžovatel nemohl požádat o vrácení řidičského oprávnění. *Vybodovanému* řidiči totiž může být uložen zákaz řízení v kratším trvání než jeden rok nebo může dojít k podmíněnému upuštění od výkonu zbytku trestu podle § 90 trestního zákoníku. Pokud by v takové situaci nemělo oznámení podle § 123c odst. 3 ve spojení s § 123d odst. 1 zákona o silničním provozu předpokládané účinky, konkrétní řidič by se vyhnul důsledku svého opakovaného protiprávního jednání sledovanému bodovým systémem.

[23] Potřebu takového výkladu značí též důvodová zpráva k § 123d zákona o silničním provozu, jež uvádí, že „byla-li však řidiči uložena sankce nebo trest zákazu činnosti, která je v souběhu s pozbytím řidičského oprávnění podle bodového systému, může řidič požádat o vrácení řidičského oprávnění až po výkonu této sankce nebo trestu. Byla-li sankce nebo

pokračování

trest zákazu činnosti uložen na dobu kratší než jeden rok, pokračuje řidiči po výkonu této sankce nebo trestu administrativní důsledek pozbytí řidičského oprávnění podle bodového systému“ (důvodová zpráva k bodu 80 zákona č. 411/2005 Sb., sněmovní tisk 833/0, 4. volební období, www.psp.cz, kterým byl do zákona o silničním provozu zaveden § 123d).

[24] Praxe správních orgánů, na kterou poukazoval městský úřad, že v situaci takového *souběhu* počítají roční dobu od okamžiku pozbytí řidičského oprávnění (tj. od právní moci rozhodnutí, kterým byl uložen trest zákazu řízení), a nikoliv až od doručení oznámení o dosažení dvanácti bodů řidiči, jak by vyplývalo z přísně formální aplikace § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu, se Nejvyššímu správnímu soudu jeví jako racionální. Účelem právní úpravy totiž je, aby řidič nemohl alespoň po dobu jednoho roku žádat o vrácení řidičského oprávnění. Není přitom důvod, aby tato doba byla v neprospěch řidiče prodlužována o administrativní kroky spojené s doručováním rozhodnutí správnímu orgánu a následným doručováním oznámení o dosažení dvanácti bodů řidiči, pokud tyto kroky nemají za následek pozbytí řidičského oprávnění.

[25] K argumentaci stěžovatele, že není rozdíl mezi zadržením řidičského průkazu a ztrátou řidičského oprávnění, Nejvyšší správní soud na závěr pouze stručně poznamenává, že jak plyne z § 80 a § 103 odst. 1 zákona o silničním provozu, řidičské oprávnění opravňuje jeho držitele k řízení příslušné skupiny motorových vozidel, zatímco řidičský průkaz je veřejná listina, která řidičské oprávnění a jeho rozsah toliko osvědčuje. Zadržení řidičského průkazu je pak dočasným opatřením, které lze v případě, že navazující řízení dopadne pro řidiče kladně, snadno zvrátit tím, že je řidiči průkaz vrácen (viz § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu). Vrácení řidičského oprávnění oproti tomu vyžaduje, aby řidič podnikl další kroky, zejména prokázal, že je stále odborně způsobilý (viz § 100 a násl. a § 123d odst. 3 zákona o silničním provozu). Zadržení řidičského průkazu a ztráta řidičského oprávnění tak mají na řidiče zjevně odlišné dopady.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud tak neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[27] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[28] Pokud se týče požadavku žalovaného, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení, Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že ustálená judikatura zásadně omezuje náhradu nákladů řízení, kterou lze přiznat procesně úspěšnému správnímu orgánu, na náklady přesahující rámec běžné úřední činnosti, do něhož běžně řadí také vystupování před správními soudy (viz např. rekapitulaci předmětné judikatury v bodech 17–22 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. března 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS). Uvedené judikatorní závěry jsou uplatňovány

setrvale, a proto by k jejich změně musel být zvlášť přesvědčivý důvod. Ten Nejvyšší správní soud v projednávané věci neshledal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. ledna 2024

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.
předseda senátu